

De Utrechtse Historische Studentenkring 1926-2026

Een eeuw verenigd door Geschiedenis

Inhoudsopgave

	Inleiding	9
	Een kring voor studenten	10
	Rode draden en trendbreuken	12
	Opzet van dit boek	15
	Archieven en <i>oral history</i> : het geheugen van de UHSK	16
	 Deel 1: De UHSK en de Universiteit	
	 Een eeuw tentamenstress: honderd lichten Utrechtse geschiedenisstudenten	21
	Leeslijsten, hoorcolleges en digitale vaardigheden: veranderingen in curriculum en onderwijspraktijk	23
	De autonome student: van leeslijsten tot aanwezigheidsplicht	26
	Vaardighedenonderwijs: schrijven, computeren, onderzoeken	28
	Afstand en nabijheid: interactie en samenwerking tussen studenten en docenten	32
	Studentinitiatieven en gezamenlijke projecten	35
	Een vakbond voor studenten	35
	Studenten en staf: zij aan zij of ieder voor zich?	38
	Een (a)politieke vereniging?	39
	UBO: UHSK voor Beter Onderwijs	41
	Conclusie	42
ESSAY		
COLUMN	Een <i>universitas</i> op papier: een geschiedenis van UHSK- en Instituutsbladen	43
	 De lobby voor vrouwengeschiedenis: hoe studenten het curriculum veranderden	47
	Studenten als aanjagers van vrouwengeschiedenis	49
	Vrouwengeschiedenis en vrouwenstudies	50
	Landelijk versus lokaal?	51
	Studeren, sociaal leven en engagement	52
	Vrouwengeschiedenis nu?	53
INTERVIEW		
COLUMN	Van middeleeuws koken tot erelidmaatschap: professor Marietje van Winter over de UHSK	55

Deel 2: Honderd jaar UHSK-studenten		
ESSAY	Van bestuurslinten via tuinbroeken tot mantelpak: de UHSK-student als afspiegeling van de samenleving?	59
	1926-1945: “Eene vereeniging van universitaire historici”	61
	1946-1967: stilte voor de storm	63
	1968-1989: van links activisme tot nihilisme	67
	1990-2015: gezelligheid troef?	69
	Het laatste decennium – Gen Z en diversiteit	71
COLUMN	‘De Pegasus’ als uitgevonden traditie	73
INTERVIEW	“Als je iets wilt, dan organiseer je dat!” De UHSK in de activistische jaren 1970	75
	‘Binnen is Binnen!’ en andere universitaire kwesties	76
	Arbeiders en vrouwen: de UHSK en sociale bewegingen in Nederland	77
	Internationale solidariteit	78
COLUMN	“Ik zou wel graag wat meer briljante jongelui er onder hebben gehad...” Geschiedenis studeren in het interbellum	80
Deel 3: De UHSK in Utrecht		
ESSAY	Van “muurkrant” tot “sociale ontmoetingsplaats”: een ruimtelijke geschiedenis van de UHSK	85
	1926-1945: een kleine gemeenschap rond de Drift	86
	1945-1969: wederopbouw en groei	89
	1969-1980: “Geschiedenis barst gebouw uit”	94
	1980-2006: strijd om de eigen ruimte	99
	2006-heden: een “huiskamer” op de Drift	102
	Conclusie	104
INTERVIEW	“Geen doetjes” maar ook “geen intellectuele nerds”: de UHSK eind jaren tachtig	106
	Inspraak en medezeggenschap	106
	Professionalisering en verwetenschappelijking in het onderwijs	109
	De-ideologisering en activisme	110
	Studietijd als vormende periode	111
COLUMN	Balans en Perspectief: een uniek historisch studentenproject	112

	Deel 4: De UHSK en internationalisering	
ESSAY	Globalisering, taalbeleid en excursies: honderd jaar internationalisering van de UHSK	117
	Internationalisering als historische constante	118
	Een bachelor History naast de bachelor Geschiedenis	122
	UHSK en het buitenland: internationale politiek, studiereis en studievakantie	124
	Het 'buitenlandbeleid' van de UHSK	131
	Conclusie	135
COLUMN	Met kaas en karnemelk in twee Volkswagenbusjes op pad: UHSK-excursies in de jaren 1950	136
INTERVIEW	Over 'Dutch directness' en zesjescultuur: de geschiedenisopleiding door de ogen van internationale studenten en staf	139
	Een cultuurshock?	139
	De rol van taal	140
	Onderwijs en studentencultuur bij geschiedenis in Utrecht	142
COLUMN	De UHSK en Geschiedenis naar Berlijn: <i>Verständigungsarbeit ist harte Arbeit</i>	143
	Epiloog	147
	Dankwoord	150
	Eindnoten	152

De voorzitter heeft ons niet gunt de voorzitter de vergadering, liet
de aanwezigen welkom en het rookte het deel deze vergadering
niet. Na langdurige discussies over deze twee voorgedragen
punten wordt besloten Byerman en Jansma te machtigen
met prof. Krukowski van verschillende wenschen en bescheiden
der historie op de hoogte te stellen.

Jansma heeft vervolgens voorstellen met de stelling de
samenwerking tussen de historie te bevorderen. Hij wil
de aanwezigen op lid te worden van de literaire faculteit
van het U.S.C. en het twee nader meden, hoe hij zich de
samenwerking der historie voorstelt.

De voorzitter sluit zich geheel bij Jansma aan: wanneer
besloten bij sommigen der aanwezigen byerman tege-
lid. worden van het U.S.C. De voorzitter stelt daarop voor
en ieder in deze vrij te laten, doch daarnaast een ver-
eeniging van universitaire historie op te richten, die dan de
door Jansma voorgestelde plannen zal trachten te verwezen-
lijken.

Daar de vergadering het heden een is wordt overgegaan
tot het verkiezen van een bestuur. Het resultaat der stem-
mingen is, dat Pashuysen tot voorzitter is gekozen, tot voor-
zitter: tot meerdere bestuursleden Byerman en mij. Alrijns.
De gekozen nemen hunne bevestiging aan.

Besloten wordt voorlopig niet tot splitsing der vereeni-
ging in secties over te gaan, doch dit te laten afhangen
van de toekomstige aan prof. Oppermann van voor de
collegeleraar van het I. d. G. en dan niet gezegd gebruik
te maken moge men.

Wegens het verzuimde meer worden enkele andere zaken,
o.a. het gaan van een naam aan de opgerichte vereeni-
ging uitgesteld tot de volgende vergadering, die wordt
bepaald op Dinsdag 23 maart.

De voorzitter

Gerard Pashuysen

De secretaris

J. J. B. Byerman.

Inleiding

Mette Bruinsma, Elise van Nederveen Meerkerk & Jorrit Steehouder

De historicus is van aanleg geen feestvierder. Daarbij komt, dat velen niet kunnen dansen, daarom wegblijven of als bok komen, wat het zuipen wel, de sfeer niet bevordert. Men zorgde ervoor deze mensen van een feest te weren en de wel-dansers warm te maken. IEDER DANSFEEST OP HET INSTITUUT IS GEDOEMD TOT MISLUKKING door de ongezellige vierkante zaal.¹

Een vakbond voor de linkse historicus-in-spe, een gezelligheidsvereniging waar je je op tal van evenementen tegoed kan doen aan alcoholische versnaperingen, een leverancier van je studieboeken met korting, of een *home away from home* – de geschiedenis van de Utrechtse Historische Studentenkring (UHSK) vertelt geen eenduidig verhaal. De studievereniging heeft in haar honderdjarig bestaan vele gedaanten gekend, waarbij ook op hetzelfde moment verschillende leden de vereniging, en haar nut en rol, verschillend beschouwden. Vanwege dit veelzijdige karakter van de UHSK biedt de geschiedenis van de vereniging een waardevol inkijkje in het komen en gaan van honderd

cohorten geschiedenisstudenten in Utrecht. Op deze manier vertelt dit boek vele kleine verhalen uit het Utrechtse studentenleven, maar duidt het ook grote verschuivingen in de inhoud en vorm van het academisch geschiedkundig onderwijs en een veranderende studentenpopulatie.

Hoewel dit jubileumboek zich richt op de honderd jaar waarin de UHSK steeds verbonden is geweest met de academische geschiedbeoefening aan de Universiteit Utrecht,² komt deze periode niet overeen met het tijdperk waarin studenten zich konden bekwamen in dit vakgebied in Utrecht. De wens om studenten de mogelijkheid te bieden tot afstuderen in de geschiedenis stamt uit de late negentiende eeuw, maar in de Wet op het Hoger Onderwijs van 1876 werd nog vastgelegd dat deze optie er niet zou komen. Zodoende stond het eerste geschiedkundig onderwijs in dienst van andere opleidingen aan de Faculteit der Letteren.³ Pas in 1921, met de wijziging van het Academisch Statuut, werd geschiedenis – samen met enkele andere studierichtingen – een zelfstandige opleiding met bijbehorend curriculum.⁴ In hetzelfde jaar werd het

02 | **Lustrumdiner van 1941.** Al in de eerste jaren van de UHSK is de vereniging een gemengd gezelschap, waar ook veel vrouwelijke studenten hun plek opeisen. Als vierde van rechts is voormalig praeses van de UHSK Jo Hollestelle te zien. Meer over haar vanaf pagina 62 | Fotograaf onbekend | Collectie UHSK

Instituut voor Middeleeuwse Geschiedenis opgericht, met de Duitse mediëvist Otto Oppermann aan het hoofd. Utrechtse studenten konden zich vanaf dat moment ook inschrijven als geschiedenisstudent aan de universiteit.

Een kring voor studenten

Het Utrechtse studentenleven was in de eerste decennia van de twintigste eeuw vooral georganiseerd langs de lijnen van grote studentenverenigingen, zoals het Utrechtsch Studenten Corps (USC), de Utrechtsche Vrouwen Studenten Vereniging (UVSV), Unitas en Veritas. Binnen het USC waren er zogeheten ‘faculteiten’ waarbij studenten al naar gelang hun studierichting aansluiting vonden, zoals de Litterarische Faculteit.⁵ Voor geschiedenisstudenten

was dit in de jaren 1920 de aangewezen plek om hun studentenleven te verrijken. Uit de *Utrechtsche Studenten Almanak* van 1926 blijkt echter dat het dat jaar niet gelukt was om “het interne leven der Faculteit tot meerderen bloei te brengen.” Studenten leken niet in te zien “dat een uitwisseling van gedachten met studenten in een andere studie dan de hunne de eigen studie verdiept”, waarmee de “grenzen tusschen de verschillende richtingen” bleven bestaan.⁶ Het lijkt er dus op dat er voor geschiedenisstudenten niet veel te halen was bij de Litterarische Faculteit.

Daarom werd op 5 maart 1926 “eene vereeniging van universitaire historici” opgericht, vooralsnog zonder naam.⁷ Volgens de oprichtingsnotulen opverde een van de oprichters, T.S. Jansma, dat alle geschiedenisstudenten lid moesten worden van de Litterarische Faculteit.⁸ Dit voorstel werd echter

weggestemd door de meerderheid der aanwezigen (er staan 19 handtekeningen op de presentielijst van de vergadering), die liever onafhankelijk van het USC bleven. De Studentenkring werd hiermee geen onderdeel van die bredere, sterk op ceremonie en ritueel gestoelde vereniging, en bleef in de beginjaren “een sober gezelschap” waar iedereen welkom was.⁹ Op een latere vergadering in diezelfde maand maart in 1926, werd de opgerichte vereniging gedoopt:

Vervolgens werd het geven van een naam aan de vereniging aan de orde gebracht: na luttele bespreking werd besloten tot dien van “U.H.S.K.”¹⁰

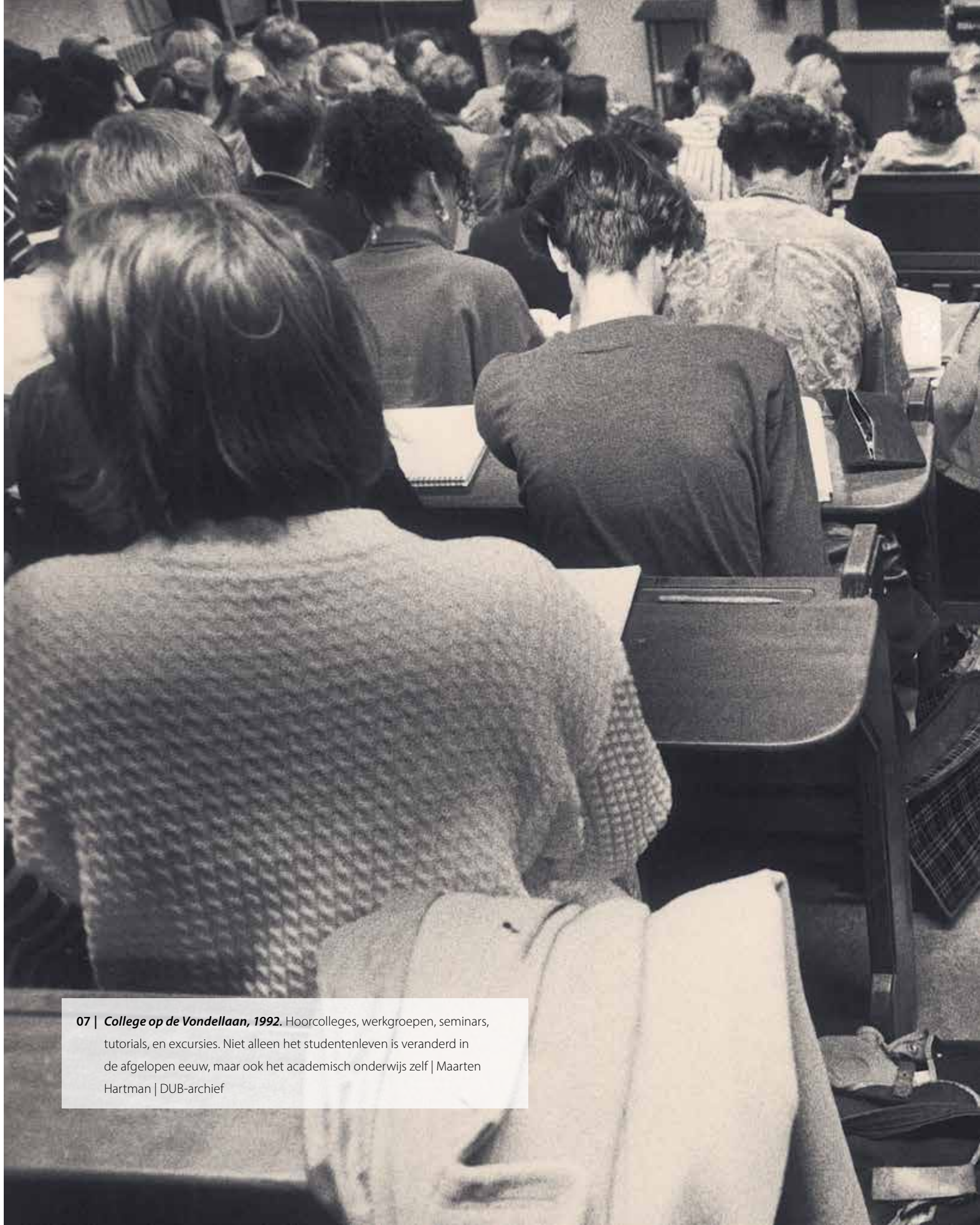
De vereniging had nu een naam, een bestuur, bestaande uit voorzitter Gerard Panhuysen en overige bestuursleden J.J. Beyerman en mej. A.M.F. Kluijver, en ook al een eerste resultaat: “dat Prof. De Voofs zich had bereid verklaard het tentamen in het

interpreteren van midden-Nederl. en 17^e eeuwse teksten in den ouden omvang in den loop van het 2^e studiejaar af te nemen.”¹¹ Maar: alle begin is moeilijk. Al na een half jaar verzocht Panhuysen in verband met zijn afstuderen “zich van het voorzitterschap te kwijten”, en werd er gesproken over een “reorganisatie van den U.H.S.K.”¹²

De geschiedenis van de UHSK kent vele momenten waarop er werd nagedacht over hoe de vereniging zich intern diende te organiseren, waarbij ook de rol van het bestuur geen heilig huisje bleek. Vanaf 1969 tot 1992 kende de vereniging zelfs geen formeel bestuur. De interne machtsverhoudingen tussen leden en bestuur of ‘stuurgroep’, tussen commissies en bestuur, en tussen luide individuen en de wellicht wat minder hoorbare ledenmassa schetst een beeld van een voortdurend spel: wie bepaalt wat de vereniging eigenlijk is, en wat deze ambieert te zijn? Wordt het

03 | UHSK'ers al barbecuend bij een jeugdherberg in Weimar, 1969. Alumni associëren de UHSK veelal met de vele reizen die er gemaakt zijn: uitgelezen kansen voor intellectuele verdieping, maar bovenal een moment waarop vriendschappen voor het leven zijn gesmeed | Fotograaf onbekend | Collectie UHSK

07 | **College op de Vondellaan, 1992.** Hoorcolleges, werkgroepen, seminars, tutorials, en excursies. Niet alleen het studentenleven is veranderd in de afgelopen eeuw, maar ook het academisch onderwijs zelf | Maarten Hartman | DUB-archief

Een eeuw tentamenstress: honderd lichten Utrechtse geschiedenisstudenten

Mette Bruinsma

Spoorstudenten, corpsballen, intellectuelen, activisten, feministen, bursalen en nihilisten: de geschiedenisstudent van de Universiteit Utrecht is niet onder één noemer te vangen. Wat deze groepen bindt, is hun ervaring met het Utrechtse geschiedwetenschappelijke onderwijs. De duur van die studietijd is aan verandering onderhevig geweest. Door verschillende beleidsmaatregelen met betrekking tot studiefinanciering, bindende studieadviezen en de dreiging van een zogenoemde ‘langstudeerboete’, is de focus verlegd naar een ‘efficiënte’ studietijd. Een kortere studietijd, met meer nadruk op het behalen van studiepunten, verandert echter ook de aard van de studietijd als formatieve periode voor jongvolwassenen. Is er nog wel tijd voor zelfontplooiing, ruimte voor experimenteren, en het ontwikkelen van een eigen identiteit? Het is niet alleen de *ervaring* van studeren die is veranderd in de afgelopen honderd jaar, ook de *inhoud* van het curriculum laat verschuivingen zien.

In dit hoofdstuk staan drie aspecten van de ervaringen van honderd cohorten historici-in-spe centraal: het eerste deel bespreekt het veranderende curriculum en de inrichting van het academisch onderwijs. Wat leert een student geschiedenis precies? Zit de week vol met colleges, of wordt juist een autonome studiehouding verwacht? Daarna komt de relatie tussen docent en student aan bod: waar studenten in 1926 nog bij de docent thuis op spreekuur of mondeling tentamen konden worden gevraagd, is dat voor de student uit 2026 niet meer denkbaar. Niet alleen schaalvergroting, maar ook professionalisering en formalisering van het onderwijs spelen hierbij een rol.

Hoe verhoudt de student zich tot docenten, en vice versa? Tegelijkertijd zijn maatschappelijke ontwikkelingen ook debet aan veranderingen in aanspreekvorm: mag je een mail naar een docent met ‘Hey!’ beginnen, of behoort daar ‘Geachte Professor’ te staan? Welke rol speelt de UHSK precies in de verhouding tussen docenten en studenten? Het

30 | **Komit  Heen en Weer, 1976.** Derdejaars geschiedenisstudenten voeren een ludieke actie om de reiskosten die zij voor archiefreizen moeten maken voor een verplicht vak, terug te krijgen van de universiteit | Fotograaf onbekend | DUB-archief

Van bestuurslinten via tuinbroeken tot mantelpak: de UHSK-student als afspiegeling van de samenleving?

Elise van Nederveen Meerkerk

In 1947 was de Utrechtse student meestal een man, vaak uit een hoog sociaal milieu. Grote kans dat hij geneeskunde studeerde, 30 tot 40 gulden per week (zo'n € 140,- tot € 190,-) voor zijn kamer betaalde en geen bijbaantje had. In 2016 was de typische Utrechtse student een vrouw, kwam ze uit de brede middenklasse, studeerde aan de faculteit Sociale Wetenschappen, en vulde haar studiefinanciering aan met een bijbaantje. Voor haar kamer betaalde ze € 352,- per maand.¹

Net zoals de samenleving, veranderde ook de gemiddelde student behoorlijk van profiel in de afgelopen honderd jaar. Hoewel in 1926 studenten uit de 'echte elite' waarschijnlijk rechten of medicijnen gingen studeren, kwamen geschiedenisstudenten doorgaans uit de (gegoede) middenklasse. Dit hoofdstuk bespreekt de veranderingen in de studentenpopulatie gedurende de afgelopen

eeuw, in termen van sekse, sociaaleconomische status, etniciteit en de toegankelijkheid van het hoger onderwijs. De focus in dit hoofdstuk ligt op ontwikkelingen in het ledenbestand van de UHSK, maar deze worden steeds in de context geplaatst van meer algemene veranderingen in de studentenpopulatie in Nederland, en natuurlijk in het bijzonder in Utrecht.

Met name over de beginperiode van de UHSK is weinig informatie beschikbaar. Het archief is gefragmenteerd, om redenen die elders al vermeld zijn,² en hoewel van de eerste leden vaak wel hun achternaam bekend is, worden hun voornamen in de bronnen meestal beperkt tot initialen. Bovendien ontbreekt iedere achtergrondinformatie over de studenten in de archiefstukken, en zijn zij uiteraard niet meer te interviewen. Op basis van intensief speurwerk in de (online) bevolkingsregistraties, is het mogelijk om iets te

49 | **Gezicht op de voorgevels van enkele panden aan de Drift, 1926.** De Utrechtse Drift was waar een groot deel van het studentenleven zich voor de eerste generaties UHSK'ers afspeelde | Fotograaf onbekend | Het Utrechts Archief

Van “muurkrant” tot “sociale ontmoetingsplaats”: een ruimtelijke geschiedenis van de UHSK

Jorrit Steehouder

“Het is hier vies, een rotzootje, shabby” en “je neemt hier je moeder niet naartoe om te laten zien, ‘mam, dat heeft je zoon nou bereikt’”, zo stelde professor Hans Righart in januari 1991 in een pleidooi voor “nieuwe behuizing” van het Instituut voor Geschiedenis. De Utrechtse historici huisden in die tijd in Lucasbolwerk 5, een brandgevaarlijk pand met ernstige gebreken. Voor de deur trok iedere tien minuten de bus naar de Uithof met “donderend geraas” op. Volgens Righart was het bovendien “een a-sociaal gebouw” dat niet uitnodigde tot “contacten tussen docenten onderling, en tussen studenten en docenten”. Een terugtocht naar de “suïcidale omgeving” van de Uithof (waar het Instituut van 1980 tot 1986 huisde) achtte Righart desgevraagd uitgesloten.¹

In eerste instantie onderschreven de studenten de argumenten van Righart, tot duidelijk werd dat op de beoogde nieuwe locatie aan Kromme Nieuwegracht 22 “geen huisvesting voor studenteninitiatieven” was ingetekend. “Niet bepaald

bevorderlijk voor de sociale contacten voor een studie met een minimaal aantal contacturen” stelden de studenten, die in verzet kwamen en de plannen met succes wisten om te buigen.² De studenten eisten een fysieke ruimte in hetzelfde gebouw als hun docenten.

De verontwaardigde reactie op de voorgenomen verhuizing toont het belang van de studieomgeving voor de binding tussen studenten onderling en van studenten met docenten. De Instituutsgemeenschap, waartoe de UHSK behoorde, hing nauw samen met de ruimte waarbinnen staf en studenten elkaar konden ontmoeten. Volgens de studenten was het Lucasbolwerk – ondanks alle gebreken – in dat opzicht een belangrijke “verzamelplek”, waar iedereen elkaar eenvoudig bij de postvakjes tegenkwam.³ De UHSK beschikte er over een eigen kamer die fungeerde als belangrijke ontmoetingsplaats. Daarnaast hadden studentenbladen als *Aanzet* en *DinaMiek* eigen redactiekamers.

Met kaas en karnemelk in twee Volkswagenbusjes op pad: UHSK-excursies in de jaren 1950

Marietje van Winter

Emeritus Professor Marietje van Winter was sinds 1953 verbonden aan het Instituut voor Geschiedenis in Utrecht. In 1979 werd zij benoemd tot hoogleraar. Daarnaast is Marietje sinds 1967 erelid van de UHSK.

Toen ik in september 1953 na mijn doctoraal in Groningen in Utrecht begon als assistente bij Middeleeuwse Geschiedenis, was de UHSK maar een klein groepje. Er waren nog een paar leden van vóór de oorlog en er kwamen elk jaar hooguit tien eerstejaars bij. Ze hielden lezingen voor elkaar, soms met een gastspreker van buiten: ze gingen nooit op excursie. Blijkbaar werd dat door historici niet belangrijk gevonden. Het Universiteitsfonds, dat wel ieder jaar de studenten kunstgeschiedenis een maand lang in Florence liet rondkijken, gaf voor andere studenten geen subsidie. Ik vond dat excursies voor geschiedenisstudenten even noodzakelijk waren als voor kunsthistorici en voerde ze dan ook vrijwel dadelijk in.

Onze hoogleraar voor Middeleeuwse Geschiedenis, Diederik Enklaar, leed aan multiple sclerose en kon zelf geen excursies organiseren, maar zijn medewerker dr. Jappe Alberts was er wel voor te vinden. Onze eerste excursie was dan ook in voorjaar 1955 naar Bonn en Keulen, waar Jappe contacten aan de universiteit had. De groep was zo klein dat we met twee Volkswagenbusjes twaalf studenten konden meenemen. We overnachtten in jeugdherbergen en zorgden zelf zoveel

mogelijk voor ons ontbijt en lunch. Alleen het avondeten was in restaurants. Ik vond dat wij zoveel mogelijk gezond moesten eten en schafte dus voor onze broodmaaltijden naast kaas en jam ook komkommer en karnemelk aan. Een van de eerste deelnemers was Hermann von der Dunk, toen nog student en later hoogleraar in Nieuwste Geschiedenis en Cultuurgeschiedenis, die mij er bij mijn afscheid als hoogleraar in december 1988 nog mee plaagde.

Financieel waren de excursies een uitdaging. Studenten kregen geen subsidie, maar Jappe Alberts en ik probeerden onze onkostenvergoeding zo hoog mogelijk op te schroeven om studenten daarvan te laten profiteren. Later werd dat verboden en kreeg iedere student een subsidie van 10 gulden van het Universiteitsfonds op voorwaarde dat hij/zij er donateur van werd. Echt inzicht in het nut van excursies voor geschiedenisstudenten was blijkbaar niet gedaagd.

Latere excursies gingen naar Münster, Gent en Brugge, Leuven en Luik, en vervolgens steeds verder naar het buitenland: over zee naar Engeland en in 1968 naar Praag, waar we toen tot onze verrassing midden in de Praagse Lente terechtkwamen. We gingen wel vaker naar politiek omstreden gebieden, zoals Berlijn en Weimar in de DDR en Boedapest in de communistische bezettingszone. Daar was het handig dat onze hoogleraar in Laat-Latijn, professor Orbán, van

83 | Studenten onderweg naar Berlijn, vermoedelijk jaren 1960. Langs de snelweg werd gestopt voor een pauze en chauffeurswissel | Fotograaf onbekend | Collectie UHSK

Colofon

Uitgave
WBOOKS, Zwolle
info@wbooks.com
wbooks.com

Redactie
Mette Bruinsma, Elise van Nederveen Meerkerk & Jorrit Steehouder

Tekst
Mette Bruinsma, Leen Dorsman, Chiara Evans, Beatrice de Graaf, Daan Groot, Elise van Nederveen Meerkerk, Jorrit Steehouder, Aigui Thewissen, Marietje van Winter & Zita Zwart.

Beeldredactie
Mette Bruinsma, Elise van Nederveen Meerkerk, Jorrit Steehouder, Aigui Thewissen & Zita Zwart.

Cover ontwerp
Victor de Leeuw, DeLeeuwOntwerper(s)

Opmaak binnenwerk & redactionele begeleiding
Crius groep

© 2026 WBOOKS, Zwolle / de auteurs

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten met betrekking tot de illustraties volgens de wettelijke bepalingen te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich alsnog tot de uitgever wenden.

Van werken van beeldende kunstenaars aangesloten bij een CISAC-organisatie is het auteursrecht geregeld met Pictoright te Amsterdam.

© c/o Pictoright Amsterdam 2026.

ISBN 978 94 625 8759 5
NUR 693

Dit boek is mede mogelijk gemaakt met financiële steun van het Departement Geschiedenis en Kunstgeschiedenis van de Universiteit Utrecht, het Cultuurfonds, het Professor van Winter Fonds en Fonds Vrienden van het Instituut Geschiedenis Utrecht (VIGU).

W BOOKS

het
Cultuurfonds

De Utrechtse Historische Studentenkring 1926-2026

Een eeuw verenigd door Geschiedenis

De honderdjarige geschiedenis van de Utrechtse Historische Studentenkring (UHSK) laat zien hoe belangrijk studieverenigingen zijn voor de binding tussen studenten, docenten, universiteit en de stad Utrecht. In dit boek ontvouwt zich een levendig beeld van vele generaties geschiedenisstudenten die hun weg zochten binnen de stad, de universiteit, en de studievereniging. Voor de ene student was de vereniging een vakbond voor de linkse historicus-in-spe, voor de ander een gezelligheidsclub die borrels organiseerde en studieboeken met korting leverde, voor sommigen een 'home away from home', voor anderen de plaats waar vriendschappen voor het leven werden gesmeed.

Diepgravende essays, persoonlijke interviews en columns bieden een terugblik op honderd jaar academisch onderwijs, studentenleven, en veranderende studentenpopulaties. Er is één constante: binnen de UHSK vinden studenten elkaar, delen zij ervaringen, en studeren zij samen Geschiedenis. Kortom: Geschiedenis als verenigende factor.

WBOOKS.COM

9 789462 587595